

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀσυνδρομαί ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε πληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λικ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀρ. 11 Β, παρὰ τὰ Κουτσῆ

Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἰουνίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 22

ΔΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^{ου} ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Εἰς τὸ Λόνδινον

Ὅχι! ποτὲ δὲν θάπεφαινε νὰ τοὺς ἰδῆ, καὶ οὔτε ποῦ το ἤθελε καθέλου...

Ἐξάφνα μία ἰδέα διέσχισε τὸν νοῦν τῆς ὡς ἀστραπή: Νὰ φύγῃ.

Ἀφ' οὗ ἡ Ἑλλη ἦτο ἡ μίς Βώρκε, τὰ πάντα εἰς τὸ σπίτι ἦσαν ἰδικά της. καὶ ἡ Ρόζα δὲν εἶχε πλέον τίποτε, οὔτε ὄνομα κἄν, οὔτε κατοικίαν! Δέν της ἔμενε τώρα νὰ κάμῃ ἄλλο τίποτε, παρὰ νὰ φύγῃ. Καὶ θὲ ἐφείγετο.

Ἐθῆγαλε γρήγορα γρήγορα τὴν κομψὴν ἐνδυμασίαν τῆς συναναστροφῆς καὶ ἐφόρεσε μίαν φοῦσταν καὶ μίαν ζακέταν σκοτεινοῦ χρώματος, καθὼς καὶ ἕνα καπέλακι ἀπὸ ψάθαν μαύρην. Χρήματα εἶχε περισσότερα ἄφ' ὅσα τῆς εἰχε χρειάζοντο, διότι χθὲς ἀκούη τῆς εἶχε δώσῃ ὁ θείος Ἄρχης, κατὰ τὴν συνήθειαν ποῦ εἶχε νὰ δίδῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὰ παιδιά, διὰ νὰ γόρῳζον μὲνα των ὅτι ἤθελαν, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς μίς Σμιλυ.

Οὕτω τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχεν εἰς τὴν τσέπην τῆς βέλα λίρας.

Καὶ τὰ χρήματα αὐτὰ εἶνε εὐτυχῶς ἰδικά μου— ἐσκίεθη μὲ πικρίαν, — ἄφ' οὗ καὶ ἡ Ἑλλη εἶλαβε χθὲς ἄλλα τόσα, καὶ ἄφ' οὗ τώρα ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἑλλη.

Εἰς μίαν μικρὰν βαλίτζαν εἶχλε μερικά πράγματα τοῦ καλλωπισμοῦ ἀπαραίτητα, καθὼς καὶ μίαν ἀλλαξιὰν ἀσπρόρουχα.

Τότε, ἐνῶ τὴν ἐνόμιζαν ἀκόμη εἰς τὸ σπίτι τοῦ κ. Ὀγρὰδου, κατῴρωσε νὰ καταθῆῃ κρυφὰ ἔως εἰς τὴν ἐξώθυραν, καὶ νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῆ κανεὶς...

Μετὰ δύο ὥρας, ὁ Λάρρηρς ἐπέστρεφε φέρων τὴν ἀπάντησιν,

ὅτι ἡ μίς Ρόζα εἶχεν ἀπέλθῃ πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τοῦ κ. Ὀγρὰδου, καὶ μὲ τὰς δεσποινίδας Λόντς, αἱ ὁποῖαι ἐκατοικούσαν εἰς τὴν Πλατεῖαν Φιτσουλλιαμ, ὀλίγα σπῆτια παρακάτω.

Φαντάζεσθε: εὐλόγως τὴν ἀνητυχίαν καὶ τὴν ταραχὴν, τὴν ὁποῖαν ἐπροξένησεν ἡ εἰδήσις αὕτη! Ἡ Ρόζα, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ἦτο τόσον πολυτίμος, — ἡ χαϊδευμένη, ἡ λατρευτὴ, ἡ ἀπαραίτητος Ρόζα, εἶχε γίνῃ ἄφαντος!

Ἀφ' οὗ ἠρῶνθητεν εἰς ὄλον τὸ σπίτι

ὁ θείος Ἄρχης ἐτρέξεν εἰς τοῦ κυρίου Λόντς. Ἐκεῖ τῷ εἶπαν, ὅτι τῶντι ἡ Ρόζα εἶχεν ἐπιστρέφῃ μετὰ τῶν δεσποινίδων Λόντς, αἱ ὁποῖαι τὴν εἶδαν νάναβῃ τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐξώθυρας, νάνοίξῃ μὲ τὸ κλειδί, τὸ ὁποῖον εἶχε πάντοτε μαζὶ της, καὶ νὰ εἰσελθῇ, ἄφ' οὗ πρῶτα ταῖς ἐστειλε μὲ τὸ χεῖρ ἕνα φιλί. Ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Γεωργία Λόντς ἐπαρουσιάσθησαν καὶ αὐταὶ καὶ ἐπέβεβαίωσαν τὰ ἀνωτέρω, τὰ ὁποῖα διηγῆθησαν εἰς τὸν κ. Βώρκε οἱ γονεῖς των. Μετὰ τοῦτο, ὁ δυστυχῆς θείος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι, τὸ ὁποῖον καὶ πάλιν ἐφῆρεν ἀνω-κάτω, κρᾶζων καὶ ἀναζητῶν παντοῦ τὴν Ρόζαν... Φυσικά, καὶ αἱ ἐρευναι αὐταὶ δὲν ἔφερον κανέν ἀποτέλεσμα.

Καὶ τώρα... ποῦ νὰ τὴν ζητήσῃ, ποῦ νὰ διευθυνθῇ, ποῦ νὰ ἐρωτησῇ... Δέν ὑπῆρχε καμμία ἐνδείξις, κανέν τεκμήριον, ἰκανὸν νὰ τον διαρωτίσῃ. Ὅλως κατὰ τύχην, ἐστειλε τὸν Λάρρηρ καὶ τὴν Βριγγίταν εἰς τὸ πλέον φιλικὰ σπῆτια, διὰ νὰ ἐρωτήσουν μήπως ἡ Ρόζα ἐβάνῃ ποιεβνά...

Ἄλλὰ δὲν ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ διαθήματος, διότι ἤξευρε καλά ὅτι οὐδέποτε ἡ Ρόζα ἐπήγαινε νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς φίλους της, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ.

Ἐτρέξῃ μετὸν ἀδελφόν του, καὶ εἰδοποιήσῃ περὶ τῆς ἐξαφανίσεως τὴν Ἀστυνομίαν. Ἄλλὰ καὶ τοῦτο ἐπίσης τῷ ἐφαίνετο ἀνώφελές. Εἰς τί ἠμπορούσαν νὰ χρησιμεύσουν αἱ ἐρευναι εἰς

Ἐἰς τὸ Πρακτορεῖον τὴν ἐπιηροφήσαν. . . (Σελ 171, στ. γ.)

τάς διαφορικούς συναικίας της πόλεως, ὅφ' οὐ ἡ Ρόζα οὐδέποτε ἐξήρχετο μόνη της καὶ ἀφ' οὗ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐφυγεν ἐκουσίως; Τὰ πάντα ἠμποροῦσε νὰ ὑποθέσῃ, ἀλλ' ὄχι αὐτό... Ἄ, ὄχι βέβαια! ἡ Ρόζα του, ἡ λατρευτὴ του ἀνεψιά, δὲν τον ἀφίσε με τὴν θέλησίν της. Τοῦτο εἶπεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, τελειῶν τὴν θλιβεράν του διήγησιν.

Ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν ἐπέστρεψεν ἡ μάλλον ἐυφρόνη εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀργά, ἐξηνητημένος, ἀπελπὶς, ἐλαεινός, ὡς νὰ ἐγήρασε κατὰ δέκα ἐτη εἰς διάστημα ὀλίγων ὥρων, καὶ τόσοσιν κουρασμένος, ὡς νὰ εἶχε διανύσῃ μίλλια ὀλόκληρα.

Ἡ Ἑλλη, ἐννοεῖται, δὲν εἶχε πέσῃ εἰς τὸ κρεβάτι. Πρὸς τί, ἀφ' οὗ δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ κοιμηθῇ; Ἐπερίμηνεν ἀγωνικῶς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ θεῖου της καὶ τοῦ πατρὸς της, με τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔφερον εἰδήσεις περὶ τῆς Ρόζας.

Ἐτρεξεν εἰς προὔπαντήσιν των ἄλλὰ φεῦ! τίποτε δὲν εἶχον νὰ τὴ ἀνακοινώσουν. . . Τότε, με τὴν καρδίαν πλήρη συγκινήσεως, ταῖς διηγῆθη τὴν ἀποκάλυψιν, τὴν ὅποιαν εἶχε κάμῃ κατὰ τὴν ἀπουσίαν των.

Ἐπῆγα πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν της, — εἶπε, — καί. . . τὸ πιστεύετε, θεῖε Ἀρχῆ; . . . τὸ φόρεμα ποῦ ἐφοροῦσεν εἰς τοῦ κυρίου Ὀγραδου, ἦτο ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι της, καθὼς καὶ τὸ καπέλο της. Δὲν ἤξεύρω τί φούστα ἐφόρεσε; ἀλλὰ ἡ ζακέτα καὶ τὸ μαῦρο καπέλο ποῦ ἐφοροῦσε κάθε-μέρα, λείπουν.

Ἡ κατάκληξις τοῦ θεῖου Ἀρχῆ ἐζωγραφῆθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Καὶ οἱ τρεῖς ἀνέβησαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ρόζας. Ἐκεῖ δὲν ἀργήσαν νὰ παρατηρήσουν τὴν ἐξαφάνισιν διαφόρων ἀντικειμένων καλλωπισμοῦ· μία παλῆα στακτερὴ φούστα, ἡ ὅποια, τὴν προηγουμένην ἀκόμη ἡμέραν, εὐρίσκετο εἰς τὸ ἐρμάρι της, ἔλειπεν ἐπίσης.

Μόλις ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, περὶ τὴν τρίτην πρωΐνῃν ὥραν, ὁ θεῖος Ἀρχῆς ἀνεθυμήθη τὰ χρήματα, τὰ ὅποια εἶχε δώσει εἰς τὴν Ρόζαν πρὸ δύο ἡμερῶν.

Ἐνδεδυμένος ὡς ἦτο, — διότι οὔτε κἀν ἐσκέφθη νὰ κατακλιθῇ, — ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἑλλης, διὰ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, ἂν τὰ χρήματα ἐκεῖνα εἶχαν ἐξοδευθῇ.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ἡ Ἑλλη ἂν ἠγοράζαμεν τίποτε, θὰ σὰς το ἐλέγαμεν ἀμέσως. Αὐρίον ἐσκοπεύαμεν νὰ πᾶμε εἰς τὰ ἐμπορικά.

— Ποῦ ἐβαζεν ἡ Ρόζα τὰ λεπτὰ της; — Εἰς τὸ κόκκινον ἐκεῖνο πογγί, ποῦ της ἐχαρίσατε πέρυσιν τὸ ἐκλείδονε πάντα εἰς τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου της. — Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε.

Ἡ Ἑλλη ἐπετάχθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, ἐτυλίχθη μ' ἓνα ἐπανωφόρι, κ' ἔτρεξε

νὰ εὐρῆ τὸν θεῖον Ἀρχῆν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ρόζας. Ἡ μικρὰ κλίνη με τὰ λευκὰ παραπετάσματα, ἦτο ἀδειανή, με τὰ σκεπάσματα ἀπειράκτα. . . Ἄχ, θὰ ἐξανακοιμηάτο εἰς αὐτὴν ἡ Ρόζα ποτὲ; . . .

Με τρέμουσαν χεῖρα, ἡ Ἑλλη ἐδαίξε τὸ γραφεῖον. Τὸ κλειδί ἦτο εἰς τὴν κλειδαριάν. . . τὸ συρτάρι ξεκλείδωτον. . . τὸ πογγί ἀφαντον. . .

Τί ἐσήμαινεν αὐτό; . . . Ποῖος ἐπῆρε τὸ πογγί; . . . Ἡ Ρόζα λοιπόν, ἀγνωστον δια ποῖον λόγον, ἠλλαξε φορέματα καὶ ἐπῆρε τὰ χρήματά της; . . . Ἀλλὰ διὰ ποῖον σκοπὸν;

— Ἄχ! μοῦ τὴν ἐκλεψαν! . . . μοῦ τὴν ἀρπαξαν! ἐφώναξεν αἰφνης ὁ δυστυχῆς θεῖος Ἀρχῆς, λησμονῶν ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς λύτης του τὴν παρουσίαν τῆς Ἑλλης, ἡ ὅποια τὸν ἐκύτταξεν ἀπελπὶς.

Καὶ τότε, καθίσας ἡ μάλλον πεσὼν εἰς τὴν πολυθρόναν τῆς Ρόζας, πλησίον τῆς κενῆς κλίνης, ἀνελόθη εἰς δάκρυα.

Ἐγκαταλείπουσα τὴν Πλατεῖαν Φιτσουλλίαν, ἡ Ρόζα μίαν μόνην εἶχεν ἰδέαν: Νὰ φύγῃ μακράν, πολὺ μακράν, νὰ κρύψῃ τὴν ἀπελιπίαν της ἀπὸ ὅλους, καὶ προπᾶντων ἀπὸ ἐκείνους, εἰς τὴν καρδίαν τῶν ὁποίων εἶχε καταλάβῃ τόσο μεγάλην θέσιν, καὶ διὰ τοὺς ὁποίους τώρα δὲν ἦτο τίποτε. . .

Ὁ θεῖος της τὴν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ. Ἡ Ἑλλη εἶχε πάρῃ τὴν θέσιν της. Καὶ ἡ Ρόζα δὲν ἠθάρνετο πλέον τὸ θάρρος νὰ ἴδῃ οὔτε τὸν ἓνα οὔτε τὸν ἄλλον. Ὁχι, δὲν κατηγόρει τὸν θεῖον της ἐπὶ ἀδικία. Ἀφ' οὗ ἡ Ἑλλη ἦτο ἀνεψία του, ἡ Ρόζα δὲν εἶχε κανὲν δικαίωμα νὰ παραπονεθῇ ἐναντίον του. Ἄλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦτο τὸ μυστικὸν τῆς λύτης της.

Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε κανεὶς διὰ νὰ λάβῃ τὴν θέσιν της, ἴσως θὰ ὑπέφερε γενναίωτερον τὴν μεγάλην λύπην τοῦ νὰ μὴν εἶνε πλέον ἡ καθεαυτὸ ἀνεψία τοῦ κ. Βερκε, καὶ θὰ εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἠμποροῦσε νὰ διατηρηθῇ ἀναλοίωτος ἡ στοργὴ τοῦ θεῖου, ἡ ὅποια τῇ ἦτο πολὺτιμος. Ἄλλ' ἀφοῦ ἦτο εἰς τὸ μέσον ἡ Ἑλλη, ἡ Ρόζα δὲν ἠμποροῦσε νὰ διατηρῇ οὔτε αὐτὴν τὴν ἐλπίδα.

Ἐπεριπατοῦσε γρήγορα, ἂν καὶ δὲν ἤξευρε ποῦ ἐπῆγαιεν. Ἦτο ὑψηλὴ καὶ εὐρωστὸς, σχετικῶς με τὴν ἡλικίαν της, καὶ χάρις εἰς τὴν πυκνότητά τοῦ βέλους της, τὸ ὅποιον ἀπέκρυπτε τὰ παιδικὰ της χαρακτηριστικά, καὶ ἀκόμη χάρις εἰς τὴν ἀπλουσιότητά της καὶ σοβαρὰν ἐνδυμασίαν, τὴν ὅποιαν ἐφρόντισε νὰ φέρῃ, κανεὶς δὲν τὴν ἐπρόσεχε, κανεὶς δὲν ἐξεπλήσαστο ποῦ τὴν ἐβλεπε μόνην εἰς τὸν δρόμον.

Ἐξαφνα, τῆς ἤλθεν ἰδέα νὰ υπάγῃ εἰς τὸ Λονδίον. Ἐκεῖ ἠμποροῦσε νὰ εὐρῆ

ἐργασίαν καὶ νὰ κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Τὸ Λονδίον εἶνε τόσοσιν μεγάλη πόλις! . . . Ἐὰν εἰργάζετο καὶ θὰ ἐκρύπτετο ἐκεῖ ἀσφαλῶς.

Τώρα ἐπεριπατοῦσε καὶ ἤξευρε ποῦ ἐπῆγαιεν. . . Ἐπῆγαιεν εἰς τὸ Λονδίον. Τὸ ἀπεφάσιεν ἠριστικῶς. Ἡ κατ' εὐθείαν μετάβασις διὰ θαλάσσης τῇ ἐφαίνετο εὐκολωτέρα. Διητυβῆθη λοιπὸν πρὸς τὴν προκομίαν, γνωρίζουσα ὅτι ὑπῆρχε τακτικὴ συγκοινωνία δι' ἀτμοπλοίου μεταξὺ Δουβλίνου καὶ Λονδίνου.

Εἰς τὸ Πρακτορεῖον τὴν ἐπληροφόρησαν ὅτι τὸ ἀτμόπλοιον ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ μετὰ μισὴν ὥραν. Οὕτω δὲν εὐρίσκει καμμίαν δυσκολίαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου της. Καὶ ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν φοβεράν ἐκείνην στιγμὴν, ἡ ὅποια τὴν ἔκαμε νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, — καὶ ἡ ὅποια ὅμως πόσον τῇ ἐφαίνετο μακροσπῆν! — ἡ Ρόζα εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀτμοπλοίου, τὸ ὅποιον ἐξήρχετο ὀλοταχῶς ἀπὸ τὸν λιμένα τοῦ Δουβλίνου.

Κανεὶς δὲν τὴν ὠμίλει ἡ παρουσία της δὲν εἶλκυε καθόλου τὴν προσοχὴν τῶν ἐπιβατῶν. Ἄλλως τε ὀλίγους ἐπιβάτας ἔχουν συνήθως τὰ ἀτμόπλοια, τὰ ὅποια πηγαινουν ἀπὸ τὸ Δουβλίον εἰς τὸ Λονδίον, διότι χρησιμεύουν κυρίως πρὸς μεταφορὰν ἐμπορευμάτων. Οἱ ταξιδιώται προτιμοῦν τὸν σιδηρόδρομον.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας, κατέβη εἰς τὸν θαλαμίσκον της, καὶ ἐκεῖ, με δλην της τὴν λύπην, δὲν ἤργησε νὰ ποκοιμηθῇ. Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ θάλασσα ἔγινε τρικυμιώδης, καὶ τὸ σάλουμα τοῦ ἀτμοπλοίου ἤρξησε τόσοσιν πολὺ, ὥστε ἡ δυστυχῆς ἡ Ρόζα ἐξύπνησε με δυνατὴν κακοδιαθεσίαν, καὶ δι' ὀλίγας ὥρας ἐλησμονῆσε τὸν ψυχικὸν πόνον ἀπέναντι τοῦ σωματικοῦ. . .

(Ἐπείτα συνέχισα) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΣ

ΣΚΕΥΕΙΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

[Ἐκ τῶν τῆς Ἐλισάβετ, βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας, τῆς γνωστῆς εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ὑπὸ τὸ ψευδὸν ὄνομα *Κάμιντ Σβίβα*.]

Ἡ ἐνδυμασία δὲν εἶνε πρᾶγμα ἀδιάφορον· σὰς μεταβάλλει εἰς ἐμφυγον καλλιτέχνημα, — ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ εἴσθε σεὶς τὸ στόλισμα τοῦ καλλωπισμοῦ σας.

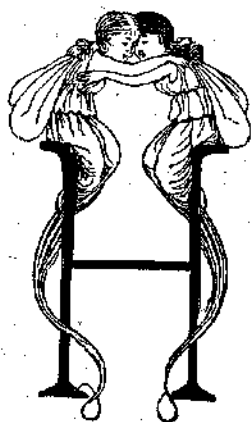
Τάσπρα μαλλιά εἶνε ὁ ἀφρὸς ποῦ σκεπάζει τὴν θάλασσαν μετὰ τὴν τρικυμίαν.

Σπίτι χωρὶς παιδιὰ εἶνε κῶδων χωρὶς γλωσσίδι. Ὁ ἦχος, ὁ ὅποιος κοιμάται, θὰ ἦτο ἴσως πολὺ ὠραῖος, ἂν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ.

Μία μόνον εὐτυχία ὑπάρχει, τὸ καθήκον· μία μόνον παρηγορία ὑπάρχει, ἡ ἐργασία· μία μόνον ἠδονὴ ὑπάρχει, τὸ καλόν.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

Αγαπητοί μου,

ΘΕΡΙΝΗ περίοδος, εἰς τὰς Ἀθήνας, ἤρχισε πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν. Ἀργησεν ὀλίγον φέτος, ἐξ αἰτίας τοῦ ἰδιοτρόπου Μαΐου, ὁ ὅποιος μᾶς ἐφιλοδώρει καθήμερινῶς βροχῆς καὶ θυέλλας ἄλλ' ἐπὶ τέλους τὸ πείσμα τοῦ ἐνικήθη, καὶ αἱ ἀττικαὶ νύκτες ἤρχισαν νὰ διαδέχωνται ἢ μία τὴν ἄλλην, χλιαρὰ, καλοκαιριναί, θαυμασία. Καὶ τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα ἀνελαμψάν παντοῦ πολυπληθῆ, καὶ ἡ ὄψις τῆς πόλεως προσέλαβε τὴν χαρακτηριστικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ θέρους, καὶ τὰ ἐσπερινὰ κέντρα ἀνεζωογονήθησαν εἰς τὸ ὑπαίθριον, καὶ τὰ πολυκύμαθα θεάτρα καὶ θεατρίδια ἀνεπέτασαν τὰς πύλας των, διὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὴν καθιερωμένην φράσιν, ἂν καὶ αἱ μετριόφρονες θύραι τῶν θερινῶν θεάτρων δὲν εἰμποροῦν νὰ ἔχουν ἀξιώσεις πυλῶν.

Πόσα θεάτρα λειτουργοῦν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ καλοκαίρι! Ἀπὸ τοῦ θεάτρου Τσόχα, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, τὸ ὅποσον εἶνε τὸ μεγαλῆτερον καὶ εὐπρεπέστερον, μέχρι τοῦ Φασουλῆ, ὁ ὅποιος τέρπει τοὺς θαμῶνας τοῦ παρλιεσίου καφεναείου, τὰ ψυχαγωγικὰ αὐτὰ κέντρα ἀνέρχονται, — κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμούς, — εἰς εἴκοσι. Δέχον ὅτι εἶνε πολλὰ διὰ τὰς Ἀθήνας ἄλλ' ἀφ' οὗ εἶνε δλα γεμάτα, καὶ κάμνουν δουλειὰ καθε βράδυ καὶ ἀφίουν κέρδη, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε δσα χρειάζονται. Ἄλλ' ἀρὰ γὰ εἶνε καὶ ὁ, τι χρειάζεσται; . . .

Δὲν τὸ πιστεύω. Ἐχομεν θεάτρα; ἀλλὰ δὲν ἔχομεν θεάτρον. Θεάτρον κατὰ τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῆς λέξεως, ἴδρυμα ὡς τὸ ἐνοοῦν οἱ ἠθικολόγοι, οἱ ὅποιοι τὸ καλὸν θεάτρον θεωροῦν συμπλήρωμα τοῦ Σχολείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας, — Θεάτρον ὑψηλόν, διδακτικόν, μορφωτικόν, ψυχαγωγικόν, — τοιοῦτον θεάτρον δὲν ἔχομεν ἀκόμη εἰς τὰς Ἀθήνας, δὲν ἔχομεν ἀκόμη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μία μόνον ἀπόπειρα ἐγίνεν ἕως τώρα: Τὸ Βασιλικὸν θεάτρον. Ἄλλ' ἡ ἀπόπειρα αὕτη, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον, φαίνεται ὅτι ἀπέτυχε. Καὶ ἐν ᾧ τὸ κτήριον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Κωνσταντίνου, εἶνε ἤδη ἑτοιμὸν καὶ ἐν ᾧ διαρτίθη πρὸ

πολλοῦ καὶ διευθυντῆς, ὁ κ. Ἀγγελος Βλάχος, καὶ γραμματεῦς, ὁ κ. Στ. Στεφάνου, ἐν τοῖτοις, ἡ Βασιλικὴ Δραματικὴ Σχολή, ἡ ὅποια ἰδρῦθη με σκοπὸν νὰ μορφώσῃ τοὺς πρώτους ἠθοποιούς καὶ νὰρχίσῃ δι' αὐτῶν ἡ λειτουργία τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, ἡ Σχολὴ αὕτη μετ' ὀλίγους μῆνας ἐκλείσει καὶ ἐν ᾧ ἡ ἐναρξὶς τοῦ Θεάτρου, ἡ πραγματοποιήσις τοῦ ὠραίου ὄνειρου, ἦτο προσεχῆς, τώρα πάλιν ἀνεβλήθη ἐπ' ἀορίστῳ. Τὸ σχέδιον βέβαια δὲν ἐγκατελείφθη. Δέγεται, ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, σκοπεῖ νὰ νανοίξῃ καὶ πάλιν τὴν Δραματικὴν Σχολήν, ἐπὶ ἄλλων βάσεων διοργανωμένην, αἱ ὅποια νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἐπιτυχίαν της. Ἀλλὰ τίποτε βέβαιον δὲν γνωρίζομεν, καὶ κατ' ἔλα τὰ φαινόμενα, ἡ ἐναρξὶς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου εἶνε ἀκόμη ζήτημα χρόνου μακροῦ.

Ποῖος ἤξευρε, τῶντοι, ἕως πότε θάρκομεθα εἰς τὸ ὑπάρχον θεάτρον, — εἰς τοὺς ἀτελεῖς καὶ ἀμορφώτους θιάσους, οἱ ὅποιοι ἐγκαθιδρύνονται καθέ καλοκαίρι εἰς τὰ ὑπαίθρια θεάτρα, καὶ διευθύνονται ὄχι ἀπὸ λογίους, ὅπως τὰ καλὰ θεάτρα, ἀλλ' ἀπὸ ἠθοποιούς, καὶ παίζουν ὅ, τι θέλουν καὶ ὅπως εἰμποροῦν, — ἔργα καλὰ καὶ κακὰ ἀναμῆξ, ἐλαφρὰ καὶ σοβαρὰ, ἠθικὰ καὶ ἀνήθικα, καλλιτεχνικὰ καὶ βάνουσα, ὠρελίμα καὶ ἐπιβλαβῆ! . . . Ἄ, χρειάζεται μὲν μεγάλη, πολὺ μεγάλη προσοχὴ διὰ νὰ συγχάξῃ κανεὶς εἰς τὰ θεάτρα αὐτὰ, προπᾶντων οἱ νέοι, τὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένην κρίσιν διὰ νὰ ξεχωρίζουν τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν. . . Τρέχουν τὸν σπουδαιότατον κίνδυνον νὰ διαστρεβλώσουν ἐνωρὶς τὴν καλαισθησίαν των, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ εἶνε δυνατόν νὰ μορφωθῇ εἰς τὸ μέλλον. Τρέχουν ἀκόμη τὴν μέγιστον κίνδυνον νὰ διαφθείρουν τὴν ψυχὴν των, νὰ δηλητηριάσουν τὴν καρδίαν των, με ἰδέας αἱ ὅποια δὲν εἶνε οὔτε ὑγιεῖς, οὔτε ἠθικαί.

Αὐτὰ συλλογιζομαι με πόνον, δασάκις βλέπω εἰς τὰ ἀθηναϊκὰ θεάτρα νέους καὶ παιδιὰ τρυφερῆς ἡλικίας. Ἀκόμη καὶ εἰς τὰ καλλίτερα θεάτρα τῆς Εὐρώπης, δπου τὰ παριστανόμενα ἔργα εἶνε τόσοσιν ἐκλεκτὰ καὶ διδάσκονται τόσοσιν τελείως, — ὅπου δηλαδὴ καὶ ἡ καλαισθησία καὶ ἡ ἠθικὴ ὀλίγον κινδυνεύει, — τὰ παιδιὰ τὰ καλῶς ἀνατρεφόμενα παιδιὰ, δὲν πηγαίνουν. Πηγαίνουν μόνον ὅταν καὶ ὅπου παριστάνονται ἔργα ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν νεολαίαν. Καὶ παριστάνονται συγχρότατα διότι ἐκεῖ, εἰς τοὺς εὐτυχισμένους τόπους, ὅπως ὑπάρχουν βιβλία διὰ παιδιὰ, περιόδικὰ διὰ παιδιὰ, οὕτως ὑπάρχουν καὶ θεάτρα διὰ παιδιὰ. Εἰς αὐτὰ παίζουν ἠθοποιοὶ μεγάλοι, τὰ δὲ ἔργα ποῦ παριστάνονται εἶνε γραμμένα ἀπὸ συγγραφεῖς μεγάλους ἄλλ' ὅμως εἶνε τοιαῦτα, ὥστε νὰ ἠμποροῦν νὰ τάκοῦν παιδιὰ, ὄχι μόνον χω-

ρὶς ζημίαν ἀλλὰ καὶ με ὠφέλειαν. Ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν εἶνε παραδείγματα χάριν, καὶ ὁ «Μικρὸς Λόρδος», ἐν δράματι ἐξηγημένον ἀπὸ τὸ ὀμόνομον μυθιστόρημα, τὸ ὅποσον ἐδημοσίευσεν ἄλλοτε ἡ «Διάπλασις» καὶ ἀριθμοῦν ἑκατοντάδας θραμβευτικῶν παραστάσεων. Σημειώσατε ἀκόμη, ὅτι τὰ ἔργα αὐτὰ παρακολουθοῦν με τὴν ἰδίαν ἠδονὴν καὶ οἱ μεγάλοι, — ὅπως π. χ. καὶ οἱ μεγάλοι ἀναγινώσκουν τὰ μυθιστορήματα τῆς Διαπλάσεως, — ὅτω δὲ τὰ παιδιὰ ἐκεῖ πηγαίνουν εἰς τὸ θεάτρον συνοδευόμενα ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, οἱ ἑποιοὶ διασκεδάζουν ὅσον αὐτὰ.

Καὶ συλλογιζομαι ἂν τοιαῦτα παραστάσεις δὲν ἠμποροῦσαν, με τὰ ὑπάρχοντα μέσα, νὰ γίνωνται καὶ ἐδῶ. Διὰ τί ὄχι; Δυστυχῶς, εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκτὸς τῆς Διαπλάσεως, κανεὶς σχεδὸν δὲν φροντίζει διὰ τὴν πνευματικὴν τέρψιν τῶν παιδίων. Κάμνουν Σχολεῖα, Γυμναστήρια, Παιδικὰ Νοσοκομεῖα καὶ . . . παιδικούς χορούς. Ἀλλὰ τίποτε ἄλλο. Οὔτε παιδικὰ βιβλία, οὔτε παιδικὰ περιοδικὰ, οὔτε παιδικὰ θεάτρα. Εἶπα ἐκτὸς τῆς Διαπλάσεως. Καὶ πραγματικῶς, μόνον ἡ Διάπλασις ἠμποροῦσε νὰ ἰδρῶσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐν τοιοῦτον θεάτρον, εἰς τὸ ὅποιον νὰ συγχάξῃ ἡ νεολαία, καὶ νὰ τέρπεται, καὶ νὰ μορφώνεται καὶ νὰ διδάσκεται. . . Τί ὠραῖον ὄνειρον! Ἀρὰ γὰ θὰ πραγματοποιηθῇ ποτὲ; . . .

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΙΛΙΩΝ

ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ

Ψηλὰ ἐπὶ ζαφειρένιον οὐρανὸ ὄυτε ἓνα συνεφάκι δὲν ἰσκιόνει. Διαβάσει μ' ἀστρ' ἀμέτρητα ἡ νυχτιά, Κι' ὁ ἥλιος τὴν αὐγὴ πάντα χρυσάνει.

Με λήλεια ὁ κάμπος ὁ γυμνὸς θωρεῖ. Τὴν ἀχαρὴ τὴν ῥάχη στολισμένα, Βιολέττας ἀνθη μύρι' ἀστερωπά. Στὴν ἀγρία της γῆ ἐεφυτρωμένα.

Με λήλεια του ἀντιρρῖζει τὸ βουνό, — Τέσ κάτασπρες κορφῆς του μετ' ὅχι ὄνι, —

Ἀπὸ χιλιανθισμένους μυγαλιῆς λευκῆς Ὁ κάθε κῆπος νὰ θαμπόνη.

Κρυστάλλινος καθρέφτης ὁ γιαιλός, Καὶ μέσα πρασινάδα ἐξωρῖζει. Κρυστάλλινος καθρέφτης ὁ γιαιλός, Καὶ βλέπεισ κάθε τόσο νὰ ραγίζῃ. . .

Ὀλόχαρὰ πουλάκια, πλουμιστά, Ἀνάλαφρα ἐπὶ βάθη του βουτάνε. Καὶ λάμπουν τὰ φτερά τους τὰ ὑγρά. Στῶ ἡλιου τέσ ἀχτίδες, σὺν πετάνε.

Ἐκεῖθε ἐστὴ χρυσοῦν ἀκρογιαλιά. Καὶ ἐστὸς παλῆου τοῦ βράχου της, με [χάρι, Τέσ χαρμιδες, πλέκουνε φωνλῆ. Ἀπὸ νωπὸ τῆς θάλασσης χορτάρι. ΔΡΙΑΝΗ Κ. . .

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ :

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Νά α! Πραμίδες, νά και ή Σφιγγέ. Είμεθα λοιπόν εις τήν Αίγυπτον, παρά τας θύλας του Νείλου. Μάνα μου!... τι φοβέρος έκείνος ο κροκόδειλος, πού επέταχθη έξαφνα από τον ποταμόν!... Άβυσσος τού ανοικτόν του στόμα! και πόσου πρέπει νά έχη καταπιή, διά νά είνε έτσι φουσκωμένη ή κοιλιά του!... Ο βαρώνος Μυγκάουζεν, ο διάσημος περιηγητής καί... φεύσ η, ζηγγείται, ότι εκατάπιεν δίους του τους συντρόφους, δώδεκα τών αριθμόν. Άλλ' αυτός, λέγει, έγλύωσε, διότι ήκρύβηκε τσον καλέ, ώστε ο κροκόδειλος δέν κατώθωσε νά τον ανακαλίψη. Νά ιδούμε τώρα αν ή το κατορθώσουν οι φίλοι τής Διαπλάσεως.

Αήλωσις. Αί Μαγικ. Είκοτες υπάγονται εις τόν Διαγων σπόντων Πνευματικῶν Δασκῆσεων.

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛ. ΙΒ' (Συνέχεια).

ΜΕΡΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΤΕΡΝ

Οί Ίνδοί Μαϊπούροι, οι οποιοί έδωσαν τόνονά των εις τού χωρίον, έσχημάτιζαν άλλοτε πολυπληθή φυλήν, εκ τής οποίας όλίγαι μόνον οικογένειαι απέμειναν, και αυτά όχι άμιγείς. Το χωρίον, κείμενον παρά τούς πρόποδας άπορρώγων εκ γρανίτου βράχων, άποτελείται μόνον υπό δεκάδα καλυδών.

Έδω θά διέμενον επ' όλίγας ημέρας οι ταξειδιώται, υπό τούς άποτους σχεδόν όρους, υπό τούς οποίους διέμειναν και εις τήν Ατούρην. Άλλως τε ήτο ή τελευταία φορά καθ' ήν ήναγκάζοντο νάφισουν τά πλοιάριά των, πρό τής άριζέως εις Άγιον Φερνάνδον. Μέχρι τής πολίχνης ταύτης, ο ποταμός δέν παρουσιάζει άλλο δύσβατον στενόν. Έπρεπε λοιπόν νά κάμουν ύπομονήν και νά μη μεμψιμοιρούν διά τήν τελευταίαν αυτήν άργοπορίαν, — πράγμα δύσκολον κάπως διά τόν λοχίαν Μαρσιάλην, ο οποίος δέν έβλεπε τήν ώραν νά φθάση εις Άγιον Φερνάνδον.

Εις τήν Μαϊπούρην, δέν ήμπορούσαν νά σκοτώνουν τόν καιρόν με ένδρομάς, όπως έκαμνον εις τας πεδιάδας του Πιντάδου. Ηρκαίντο μόνον εις τού νά κυνηγούν και νά βοτανολογούν. Ο Παύλος, συνοδευόμενος υπό του λοχίου Μαρσιάλην, παρηκολούθει με ζωήρον ενδιαφέρον τούς επιστημονικούς περιπάτους του Γερμανού Πατέρν, έν φ' οι κυνηγοί προεπάθουν νά έπαρκούν εις τας καθημερινάς ανάγκας. Τούτο ήτο αναγκαιότατον, διότι αι προμήθειαι τής Ουεβάνας και των προηγούμενων κυνηγιών θά έξηγηθούντο, αν συνέβαινε καμμία έκτατος άργοπορία, και ούτε ήτο δυνατόν νά τας ανανεώσουν

πρό του τέματός του ταξειδίου. Έπρεπε δέ νά έχουν υπ' έμφει, ότι από του Άγιου Φερνάνδου τούς έχορίζαν άκόμη έκάτον τριάκοντα έως έκάτον τεσσαράκοντα χιλίόμετρα.

Τέλος, τήν 18 Σεπτεμβρίου, τού άπογευμα, τά τρία πλοιάρια έξήσαν εις τού χωρίον, άκολουθήσαν τήν άριστεράν όχθην του ποταμού, επί τής οποίας κείται. Ο Βαλδίζ και οι σύντροφοί του έτήρησαν τόν λόγον των, διότι έντός πέντε ημερών κατώρθωσαν νά διέλθουν τού στενόν. Και χωρίς νάναγκάζουν τήν έπαύριον, τά πλοιάρια έφορτώθησαν, ήτοιμάθησαν και τήν πρωίαν τής 19 Σεπτεμβρίου, έξηκολούθησαν τού ταξειδίου.

Τήν βροχεράν εκείνην ημέραν, ο στολίσκας έπλανήθη έν τώ μέσω των άπειροπληθών νησιδριών και των σκοπέλων, οι οποιοί φράσσον έδω τήν κοίτην του ποταμού. Ο άνεμος, πνέων εκ δυσμίδν, δέν ήτο διόλου ευνοϊκός, αλλά και βόρειος αν ήτο, πάλιν τά πλοιάρια δέν θά ήδύναντο νά έπαρθηθούν, ήναγκασμένα κάθε τόσον νά μεταβάλλουν διεύθυνσιν, διά νά υπερκάμπτουν τά έμπόδια.

Πέραν του στομιού του Σιπάτου, συνήντησαν και άλλο στενόν, μικρότερον αυτό, τού οποίον διήλθον έντός όλίγων ώρων, άνευ έκφορτώσεως. Όπωςδήποτε, ένεκα των διαφόρων τούτων έμποδίων, τά πλοιάρια δέν ήμπόρουν νά προχωρήσουν πέραν του στομιού του Βιγάδα, όπου έστάθησαν νά διακυκτερεύσουν.

Εις τού μέρος τούτου, αι δύο όχθαι του ποταμού παρουσιάζον ζωηροτάτην αντίθεσιν. Πρός ανατολάς, τού έδαφός είνε πλήρες έξογκωμάτων, γηλόφων και λοφίσκων και λόφων, έν αρμονία πρός τά άπώτατα βουνά, τά οποία, προσεδέχοντο ήδη τας τελευταίας ακτίνας του δόντος ήλιου. Πρός δυσμάς, άπεναντίας έξετείνοντο άπέραντοι πεδιάδες, διαβρεχόμεναι

υπό των μελανών υδάτων του Βιγάδα, τά οποία έρχονται από τούς Ιά ν ο υ ς τής Κολομβίας και πλουτίζουν σημαντικώς τήν κοίτην του Όρενόκου.

Ο Ίάκωβος Έλλώκ άνέμενε νά έγερθη συζήτησις μεταξύ των γεωγράφων περί του Βιγάδα, σπουδαίου και τούτου παραποτάμου, ο οποίος έμπορεί νά έγείρη αξιώσεσις, όσας τυλάχιστον ο Γουαδιάρης ή ο Αταβάπος. Άλλά δέν συνέδη τίποτε. Οί κκ. Φέλιπ και Βαρίνας δέν άπείχον πολύ από τήν συμβολήν των έννοουμένων των ποταμών, και έπεφύλασσοντο νά συζητήσουν επί τόπου.

Η άκόλουθος ήμέρα τούς έπλησίασε κατά είκοσιν άκόμη χιλίόμετρα. Ο πλοΰς έγινεν ευκολώτερος εις τού μέρος τούτου του ποταμού, τού έλεύθερον από σκοπέλους. Οί κυβερνήται άνεπέτασαν τά ίστία και άνευ κόπου έξθασαν εις τού χωρίον Ματαβίνι, κείμενον επί τής άριστεράς όχθης, παρά τού όρμάνουον παραποτάμιον. Άποτελείται από δωδεκάδα καλυδών, άνηκόντων εις Γουαχίβους. Άν οι ταξειδιώται είχαν καιρόν νάναπλεύσουν τόν Βιγάδα, θά συνήνταν άρκετά χωρία κατοικούμενα υπό των Ίνδων τούτων, των ήμέρων, φιλοπόνων και νοημόνων. Επίσης, αν ο Ίάκωβος Έλλώκ και ο Γερμανός Πατέρν ήσαν μόνον, θά έστάθμουν ίσως παρά τού στομιού του παραποτάμου, όπως έκαμναν εις τήν Ουεβάναν, πρό τινων εβδομάδων. Είνε άληθές ότι ή έκδρομή των εκείνη εις τήν Σιέρραν Ματαπιϋ όλίγον έλειψε νά τελειώση άσχημα. Όπωςδήποτε, ο Γερμανός Πατέρν ενόμιζε καθήκον του νά διατυπώση τήν έξής πρότασιν, όταν ή Μορίσκ η ήραξεν εις τού Ματαβίνι, παρά τού πλευρόν τής Γαλλινέττας :

— Άγαπητέ μου Ίάκωβε, ήρμισε τού ύπομνημόνιον τής Δημοσίας Έκπαιδύσεως μάς έπεφόρτισεν, αν δέν άπατώμαι, με κάποιαν επιστημονικήν άποστολήν έδω εις τόν Όρενόκον. . .

— Τί θέλεις νά ειπής; ήρώτησεν ο Ίάκωβος Έλλώκ, έκπληκτος διά τού προοίμιον τούτο.

— Θέλω νά σ' έρωτήσω : ή άποστολή αυτή άφορά άποκλειστικώς τόν Όρενόκον ;

— Τόν Όρενόκον και τούς παραποτάμους του.

— Τότε λοιπόν, διά νά ειπω τού πράγμα όπως είνε, νομίζω ότι παραμελούμεν κάπως τούς παραποτάμους, άφούτου ανεχωρήσαμεν από τήν Ουεβάναν. . .

— Νομίζεις ;

— Ειπέ μου σύ, άγαπητέ μου φίλε. Άνεπλεύσαμεν τόν Σοναπούρην, τόν Παραρούμαν και τόν Παργουάζαν τής δεξιάς όχθης ;

— Δέν το πιστεύω.

— Ειςήλθκαμεν εις τόν Μέταν τής άριστεράς όχθης, τόν Μέταν αυτόν, ο

οποίος είνε ένας από τούς σημαντικώτερους παραποτάμους του θαυμασιού Όρενόκου ;

— Όχι, έπεράσαμεν τού στομιον του Μέτα, χωρίς νά ειςήλθκαμεν.

— Άμέ τόν Σίποπον ;

— Τόν παρημελήσαμεν.

— Και τόν Βιγάδα ;

— Επίσης παρελείψαμεν ελα μας τά καθήκοντα πρός τόν Βιγάδα.

— Και τού λέγεις με τόσην άφέλειαν ;

Δέν συλλογίζεσαι, ότι αυτά που δέν εκάμαμεν τώρα, θά είνε πάντοτε καιρός νά το κάμωμεν εις τήν έπιστροφήν ; Η μήπως νομίζεις ότι τά παραποτάμια θά φύγουν από τήν θέσιν των ; Έννοια σου, γιατί εκεί θά τα ευρωμεν πάλιν. . .

— Ίάκα θε. . . Ίάκωβε. . . όταν θά λάβωμεν τήν τιμήν νά παρουσιασθώμεν πρό του Υπουργού. . .

— Θά τω ειπωμεν καθήκον και έξίστερα : Κύριε Υπουργέ, αν ήμεθα μόνον, θά εκάμαμεν αυτές τας έκδρομάς όταν άνεπλεύσαμεν τόν Όρενόκον, αλλά ήμεθα με συντροφιά. . . με καλή συντροφιά. . . και έπροτιμήσαμεν νά συνταξιδεύσωμεν μέχρι του Άγιου Φερνάνδου. . .

— Όπου θά μείνωμεν όλίγον καιρόν, υποθέτω, ειπεν έρωτηματικώς ο Γερμανός Πατέρν.

— Ναι, θά μείνωμεν έως νά λυθή τού μέγα ζήτημα του Γουαδιάρη και του Αταβάπου, άπήνητησεν ο Ίάκωβος Έλλώκ. Είμαι βέβαιος, ότι θά λυθή ύπέρ του κ Μιγκέλ, άλλ' όπωςδήποτε, θά είνε έξαιρετική εύκαιρία νά μελετήσωμεν τούς δύο άποτους παραποτάμους μαζί με τόνσον σοφούς γεωγράφους. Νά είσαι βέβαιος, ότι ή άποστολή μας θά κερδίση πολύ και ότι ο κύριος Υπουργός τής Παιδείας θά μας άπευθύνη έπισήμως τά θερμότερά του συγχαρητήρια.

Πρέπει νά ειπωμεν, ότι ο Παύλος Κερμάρ, μόνος τήν στιγμήν εκείνην επί τής Γαλλινέττας, είχαν άκούση τήν συνομιλίαν αυτήν των δύο φίλων. Δέν ήτο άδιακρίσια εκ μέρους του, και έπιτέλους, τού αντικείμενον, περί του οποίου συνωμίλουν, δέν ήτο τίποτε μυστικόν.

Όχι, και μάλιστα, αυτό ήμπορούσε νά φανή άρκετά παράδοξον. Όσον ευαίσθητος και αν ήτο ο Παύλος, όσην ευγνωμοσύνην ήσθάνετο πρός τόν Ίάκωβον Έλλώκ, έν τούτοις έτήρει άκραν έπιφύλαξιν άπεναντί του, όχι διότι θά τον έπέπληττεν ο λοχίας Μαρσιάλης αν εκάμνε διαφορετικά, άλλ' ένεκα του χαρακτήρος του, του πάντοτε συνεσταλαμένου και έπιφυλακτικού.

Και όμως, όταν θά ήρχετο ή στιγμή του χωρισμού, όταν ο Παύλος άνεχωρεί από τόν Άγιον Φερνάνδον διά νά έξακολουθήση, — αν θά ήτο ανάγκη, — τας έρεΰνας του, ο δε Ίάκωβος Έλλώκ θά έπέστρεφεν αντίθετως, ναι, ο Παύλος θά έλυπέτο πολύ. . . και ίσως μάλιστα θά έλεγε καθ' έαυτόν, ότι αν είχε τόν Έλλώκ ως έδηγόν, ή επιχείρησις του θά έπετύγγανεν άσφαλίστερα. . .

Και μήπως τού παιδίον δέν συνεκινήθη βαθύτατα όταν, εις τού τέλος τής συνδιαλέξεως εκείνης, τήν οποίαν ήκουεν από τήν Γαλλινέττας, — ο Ίάκωβος Έλλώκ ειπε πρός τόν φίλον του :

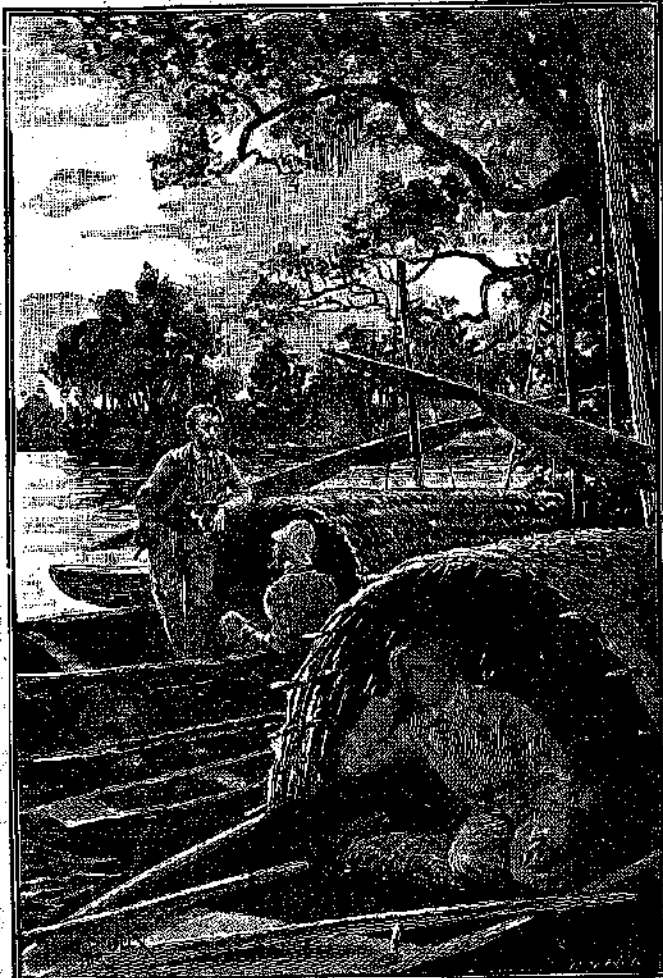
— Έπειτα, Γερμανέ, είνε και αυτό τού παιδί, τού οποίου ή τύχη έβαλεν εις τόν δρόμον μας, και διά τού έποσον ένδιαφέρονται. Δέν σου έμπνέει βαθύτατην συμπάθειαν ;

— Βαθυτάτην Ίάκωβε !

— Τι νά σου ειπω όσον τού συλλογίζομαι, τόνσον περισσώτερον φοβούμαι μήπως άργότερα συναντήση δυσκολίας τόνσον μεγάλας, που νά μην είμπορή νά τας υπερνικήση. . . Αν λάβη νέας πληροφορίας εις τόν Άγιον Φερνάνδον, δέν θά θελήση νά υπάγη εις τας χώρας του άνω Όρενόκου, ή άκόμη του ρίου Νέγγρου. . . Ναι, άμα ειπή, ο πατέρας μου είνε εκεί !, θά υπάγη. Υπάρχει ισχυρά ψυχή εις τού σώμα αυτού του παιδίου. Τού αισθήμα του καθήκοντος φθάνει μέσα του μέχρις ήρωϊσμού. Δέν συμφωνείς, Γερμανέ ;

— Ναι, άπήνητησεν ο Γερμανός, συμφερίζομαι τήν γνώμη σου περί του Παύλου

Κερμάρ, και νομίζω ότι δικαίως φοβέσαι. — Και ποίον έχει διά νά τον συμβουλεύη και νά τον υπερασπίση ; υπέλαβεν ο Ίάκωβος Έλλώκ. Ένα γέροντα στρατιώτην, ο οποίος, δέν λέγω, άψηφά τόν θάνατον δι' άγάπην του, αλλά είνε ο σύντροφος που του έχρειάζεται ; Όχι, Γερμανέ. Και θέλεις νά σου ειπω όλην τήν ιδέαν μου ; . . . Λοιπόν εις τόν Άγιον Φερνάνδον πληροφορίας περί του συνταγματάρχου !

Ο Παύλος τού ήκουσεν διακ. (Σελ. 178, στήλ. α'.)

Αν ο Ίάκωβος Έλλώκ ήδύνατο νά ίδη τόν Παύλον, καθ' ήν στιγμήν ώμίλει ούτω, θά τον έβλεπεν ανεγειρόμενον, άναπηδώντα με όρθακμούς διανοήκτους, και έπειτα πάλιν επαναπίπτοντά, καταβλημένον, με τήν ιδέαν ότι ίσως δέν θά έπετύγγανεν τόν σκοπόν του, ότι θά ήτο καταδικασμέος νά έπιστρέψη άπρακτος.

Άλλά μετά τήν στιγμιαίαν άποθάρσυνσιν, ή έλπις ειςήλθε και πάλιν εις τού στήθη του, όταν ήκουσε τόν Έλλώκ νά προσθήη :

— Όχι ! όχι ! . . θά ήτο πολύ σκληρόν διά τόν δυστοχή Παύλον, και θέλω

ἀκόμη νὰ ἐλπίζω ὅτι αἱ ἐρευνᾶι του θὰ τελεσφορήσουν. Ἐκεῖ, εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον, ἔπου ὁ συνταγματάρχης ἐπέραςε πρὸ δεκατριῶν ἐτῶν, ὁ Παῦλος θὰ μάθῃ τί ἀπέγειναν ὁ πατέρας του Ἄχ, ἂς ἠμπορούσα νὰ τὸν συνοδεύσω !..

— Σ' ἐνοῶ, Ἰάκωβε... Τῷ ἐχειράζετο ὡς ὁδηγὸς ἕνας ἀνθρώπος σαν καὶ σέ, καὶ ὄχι ὁ γέρονς ἐκεῖνος γρινιάρης, ποῦ πρὸς τοὺς ἄλλους εἶνε τόσοσ θεϊός του, ὅσον καὶ ἐγὼ εἶμαι θεῖα του !.. Ἄλλὰ τί τα θελεῖς ; τὸ δρομολογιόν μας δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε τὸ ἴδιον μετὰ τὸ ἴδιόν του, καὶ ἐκτὸς τῶν παραποτάμων, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἐξερευνησῶμεν εἰς τὴν ἐπιστροφήν.

— Μὰ δὲν ὑπάρχουν καὶ πέραν τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου ; ἠρώτησεν ὁ Ἑλλῶκ. — Βεβαίως ὑπάρχουν, εἶνε μάλιστα μερικὸι θαυμαστοί, ὁ Κουνουκουνομάς, ὁ Κασσικουάρης, ὁ Μεζάκας... καὶ ἂν ἠθέλαμεν νὰ τοὺς ἐξερευνησῶμεν, θὰ ἐπροχωρούσαμεν ἔτσι ἕως εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Ὀρενόκου.

— Καὶ γιὰτί ὄχι, Γερμανέ ; Ἡ ἐξερευνησίς μας θὰ ἦτο τότε ἐντελεστέρα, καὶ βέβαια ὁ κύριος Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας δὲν θὰ εἶχε κανένα παράπονο...

— Ὁ ὑπουργὸς ! πάλιν ὁ ὑπουργὸς !.. Ὅπως θελεῖς, βλέπω, τὸν κάμνεις αὐτὸν τὸν δημόσιον λειτουργόν !.. Γιὰ συλλογίσου ἑμῶς, Ἰάκωβε, ἂν ὁ Παῦλος Κέρμωρ δὲν ἐξακολούθησεν τὰς ἐρεῦνας του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ὀρενόκου ;... ἂν ἀναγκασθῇ νὰ διασχίσῃ τοὺς ἰλ ἄ ν ο ς τῆς Κολομβίας ;... ἂν καταθῇ πρὸς τὰ λεκανοπέδια τοῦ ῥίου Νέγγου ἢ τοῦ Ἀμαζονίου ;... τότε ;... —

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ δὲν ἀπεκρίθη, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκριθῇ. Ἄν ἐξηκούθει ἀπλῶς τὸ ταξιδεῖον μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Ὀρενόκου, δὲν θὰ ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς ἀποστολῆς του ἄλλ' ἂν ἄφινε τὸ λεκανοπέδιον τοῦ ποταμοῦ καὶ αὐτὴν τὴν Βενεζουέλαν, διὰ νὰ ἀκολουθῆσθῇ τὸ παιδίον ἀνὰ τὴν Κολομβίαν ἢ τὸ πρᾶγμα διέφερε πολύ...

Εἰς τὸ παρακείμενον πλοιάριον, γονατισμένος εἰς τὸ βάθος τοῦ ὑποστέγου, ὁ Παῦλος τὰ ἤκουσεν ὅλα... Ἐγνώριζε πῶσῃ συμπάθειαν ἐνέπνεεν εἰς τοὺς συντρόφους του... Ἐγνώριζεν ἀκόμη ὅτι οὔτε ὁ Ἑλλῶκ οὔτε ὁ Πατέρων ἐπίστευον εἰς τὴν συγγένειαν, ἢ ὅποια τὸν συνέδεε μετὰ τὸν λοχίαν Μαρσιάλην... Ποῦ ἐστηρίζοντο διὰ νὰ τὴν ἀρνοῦνται, καὶ τί θὰ ἐλεγεν ὁ γηραιὸς τοῦ φίλος ἂν τὸ ἐμάνθανε ;..

Καί, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τί τῷ ἐπεφύλαττε τὸ μέλλον ἂν δηλαδὴ τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀρσίσωσις τοῦ Ἰακώβου Ἑλλῶκ θὰ τῷ ἐχρησίμευσεν ποτέ, νῆχαριστήσεν τὸν Θεόν, διότι ἔθεσεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του τὸν καλὸν καὶ ἄξιον αὐτὸν συμπολίτην.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Ἐξεδύθη κατ' αὐτὰς εἰς βιβλίον τὸ ἐν τῇ ἑστία ἡ δημοσιεύσθαι ἄλλοτε ἀγροτικὸν μυθιστόρημα τοῦ Γεωργίου Δροσίνου. Τὸ βασάνι τῆς Ἀγάπης. Ἐἶνε ἐκ τῶν καλλιτέρων ἔργων τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας, ἔχει δὲ μεταφρασθῆ ἕως τῶρα ἀγγλιστὶ καὶ γερμανιστὶ. Οἱ νεαροὶ ἀναγνώσται τῆς « Διαπαλάσεως » θὰ τὰ ἀπολαύσων ἀργότερα, ἔαν ἂν εἰμπορῶν νὰ γινώσκων βιβλία γραμμένα διὰ μεγάλους. Πρὸς τὸ παρόν, ἂς ἀρκεσθῶν εἰς τὸ κατωτέρω αὐτοστέλες κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει σχέσην μετὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ μυθιστορήματος. Σ τ. Δ.]

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΟΚΚΟΥ ΣΙΤΟΥ

Ἡ ἱστορία ἐνὸς κόκκου σίτου διαιρεῖται εἰς τρεῖς μεγάλας περιόδους τὴν σποράν, τὸν θερισμὸν καὶ τὸ ἀλώνισμα.

Ἡ σπορά ἔχει τι τὸ μελαγχολικόν, τὸ μυστηριώδες. Οἱ βόες σύροντες μετὰ κατηφείας τὸ ἄροτρον ἐπὶ τοῦ φαλακροῦ ἀγροῦ, ἢ παρακλειστικῆ φωνῇ τοῦ ὁδηγοῦ, ἀντηχοῦσα ὡς ὠρυγὴ εἰς τὴν ἄλλαν ἐρημίαν, αἱ μελανόπτεροι κορῶναι μετὰ κρωμῶν ραμφίζουσαι τὴν μόλις σπαρεῖσαν αὐλάκα, τὰ δένδρα ἀφυλλα, ὁ οὐρανὸς χαμηλὸς καὶ πολυδύδχορος, ἀποτελοῦσιν εἰκόνα τραγικῆς σχεδὸν ἐπιβολῆς. Εἶνε αὕτη ἀρχὴ δοκιμασίας, προῖμιον μαρτυρίου!

Μετ' ὀλίγον ὁ βορρᾶς θὰ πνεύσῃ παγερός ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, ἢ χιών θὰ καλύψῃ δὲ ἐπιταφίου πλακὸς τὴν ἀφυχον γῆν.

Ἄλλ' ὁ γεωργὸς τότε κλεισμένος εἰς τὸν ταπεινὸν οἰκίσκον, τοῦ ὁποίου βαρύνει τὴν στέγην καὶ φράττει τὴν θύραν ἢ χιών, μεταξὺ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἢ ὅποια νῆθει, τῶν τέκνων, τὰ ὅποια ἀποκοιμῶνται κυλιόμενα ἐπὶ τῆς τσέργας, τῶν βοῶν, οἱ ὅποιοι ἀναμασσῶσι τὸ θερμαντικὸν ρόδι — προσατενίζει τὴν παρήγορον πυρᾶν, μειδιῶν τῆς προδοσίας καὶ τῆς ἐλπίδος τὸ μεσιδιάμα.

Εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς νῦν ταλαιπωρουμένης γῆς, κατέθεσεν ἐν καιρῷ τὴν τύχην ἑαυτοῦ καὶ τοῦ οἴκου του. Οἱ θεθαμμένοι ἐκεῖνοι χρυσόχοροι κόκκοι, διὰ τῶν δακρύων τοῦ οὐρανοῦ θ' ἀναστηθῶσιν αὐρίον, διὰ τῶν θωπειῶν τοῦ ἡλίου θ' αὐξήθωσι στάχυες ὑπερήφανοι, θαλεροί, ἕως οὗ τέλος κύψωσι τὰς ξανθὰς κεφαλὰς ὑπὸ τὰ κυρτὰ δρέπανα. Εἶνε φιλόστοργος μήτηρ ἢ γῆ αὕτη, εἶνε θεματοφύλαξ πιστὴ, πολλαπλάσια ἀποδίδουσα ὅσα ἐμπιστεύονται εἰς τὴν φύλαξίν τῆς.

Ὁ ἀγρότης προσδοκᾷ, ὁ ἀγρότης ἐλπίζει.

Καὶ ἰδοῦ, — ἢ χιών τήκεται ὑπὸ τοῦ χρυσοβλεράρου Φοῖβου, ὁ πρῶτος τῆς χλόης βούλος ὑποσχάζεται, λευκῇ τοῦ ἔαρος νόμῃ ὀρθοῦνται ἢ ἀμυγδαλῇ, καὶ αἱ χελιδόνες ἀσυνάρτητα λαλοῦσιν εἰς τὸν αἴρα.

Οἱ αὐχμηροὶ ἀγροὶ ἀπλοῦνται τώρα σμαράγδινοι, καὶ ἢ εὐάδης τῆς αὐγῆς πνοῇ πνέει ἐπ' αὐτοὺς ὡς ἐπὶ κυματώδους θαλάσσης.

Ὁ ἀγρότης δὲν ἐλπίζει πλέον, δὲν προσδοκᾷ, — πιστεύει καὶ ἀνοπομονεῖ.

ὑπὸ τὴν ἐπίμονον θέρμην τοῦ ἡλίου, ἢ γῆ χάνει κατὰ μικρὸν τὴν ἀμερμυον αὐτῆς καλλονήν. Τὰ ἀνωφερὰ ἄνθη μαραίνονται κάτω, γίνονται καρποὶ ἐπὶ τῶν δένδρων τὰ πτηνὰ κρύπτονται εἰς τὰς φωλεὰς, οἱ στάχυες λυγίζονται ξηροὶ καὶ μεστωμένοι.

Ἡ μνηστὴ τοῦ ἡλίου τεκνοποιεῖ, ἢ γῆ καθίσταται μήτηρ!

Χαρμόσυνος ἐκτυλίσσεται ἀνὰ τοὺς ξανθοὺς ἀγροὺς ἢ δευτέρα φάσις, ἢ δευτέρα τοῦ ἀγροτικῦ δράματος σκηνή, ὁ θερισμὸς.

Λευκόπεπλοι παρθένοι, κατὰ στίχους προβαίνουσαι, αἱ θερίστριαι, γεμίζουσι τὴν ἀγκάλην μετὰ νεοδρέπτους στάχυας, καὶ σελαγίζουσιν εἰς τὰς χεῖράς των ὡς τῶσαι ἡμισέληνοι τὰ κοκτρὰ δρέπανα. Πλατώνονται οἱ πολυστικταὶ βόες ἐλευθεροί, δρέποντες τὰ ἀπομεινάντα στελέχη. Ὁ ὄνος ἀπέρχεται φέρων εἰς τὸ ἀλώνιον τοὺς βαρεῖς θυσάνους καὶ κλέπτων ἐκ τοῦ φορτίου του. Ὁ ἀγρότης, ὁδηγῶν τὸ φορτηγὸν συρρίξαι ἢ τραγουδεῖ ὑπὸ τὸν πλατύγυρον πλῆθν του.

Ἡ τρίτη καὶ τελευταία σκηνή, ἢ κατὰ χλεῖς, εἶνε θορυβώδης καὶ πανηγυρικῆ. Ἴπποὶ μετὰ καλπασμὸν λειαινόντες τοὺς στρωμένους στάχυας. Βόες σύροντες ἀρχαῖὰ ἄρματα ὑπὸ ἀρρυνωτῶν ἀμαζώνων ἐλαυνόμενα. Κραυγαὶ παροτρύνουσαι εἰς ἔργον. Συρφετὸς παιδιῶν. Φωναὶ ζῶων. Ἦχοι ὀργάνων. Ἄσματα χορευτῶν.

Ἡ ἱστορία ἐνὸς κόκκου σίτου δὲν εἶνε τόσοσ ἀπλή, ὅσον νομίζουσι οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Μία φορὰ κ' ἕνα καιρὸ, ἕνας ἀνθρώπος ἐπίασεν ἕνα πουλάκι, τὸ ὁποῖον τὸν εἶχε καταμαγεύσῃ μετὰ τὸ ἄσμά του.

— Τί θὰ με κάμης ; τοῦ εἶπε τὸ πουλάκι ἂν θὰ με βάλῃς εἰς τὸ κλουβί, δὲν θὰ κελαιδῶ, καὶ ἂν θελήσῃς νὰ με φάγῃς, μοῦ φαίνεται ὅτι εἶμαι πολὺ μικρὸν διὰ νὰ σε χορτάσω. Ἄριστ' ἐμε, κ' ἐγὼ θὰ σοὺ δώσω τρεῖς συμβουλὰς, ποῦ θὰ σοὺ χρησιμεύσουν πάντοτε.

— Δόσε μοῦ τας, εἶπεν ὁ ἀνθρώπος, καὶ ἔπειτα θὰ σε ἐλευθερώσω.

— Καλὰ. Ἰδοῦ ἢ πρώτη : Μ ἢ ν ἐ π ι θ υ μ ῆ ς ν ἄ π ο κ τ ῆ σ η ς π ρ ἄ γ μ α τ α, τ ἄ ὁ π ο ῖ τ α δ ἔ ν ἢ μ π ο ρ ε ῖ ς ν ἄ φ θ ἄ σ η ς. Ἰδοῦ ἢ δευτέρα : Μ ἢ λ υ π ῆ σ α ἰ δ ἰ ἄ τ ῆ ν ἀ π ὠ λ ἑ ἰ α ν ἐ κ ε ἰ ν ὠ ν, τ ἄ ὁ π ο ῖ α δ ἔ ν ἢ μ π ο ρ ε ῖ ς π λ ἔ ο ν, ν ἄ ν α κ τ ῆ σ η ς. Ἰδοῦ καὶ ἢ τρίτη : Μ ἢ π ι σ τ ῆ ς τ ἄ ἀ π ἰ σ τ ε υ τ α.

Ὁ ἀνθρώπος ἄφισε τὸ πουλάκι, ψιθυ-

ρίζων ὅτι αἱ συμβουλαι αὐται δὲν τὸν ἐδίδαξαν τίποτε νεώτερον...

Ἄλλὰ μόλις ἠλευθερώθη, τὸ πουλάκι τοῦ εἶπεν :

— Ἄχ, κακόμοιροι ! τί ἀνόητος ποῦ ἦσεν νὰ με ἀφίσῃς νὰ φύγω ! Ἐχὼ μέσα εἰς τὸ σῶμά μου ἕνα μαργαριτάρη μεγαλύτερον ἀπὸ αὐτό, ποῦ θὰ σ' ἐπλοῦτιζεν !

Ὁ ἀνθρώπος μανιώδης ἤρχισε νὰ κυνηγᾷ τὸ πουλάκι, τὸ ὁποῖον ὅμως εὐκόλως τὸν ἐξέφυγε καὶ ἄμα τὸν εἶδε κουρασμένον, τοῦ εἶπε :

— Βλέπεις, ὅτι ἢ πρώτη μου συμβουλή δὲν σου ἦτο καθόλου ἀχρηστος. Μ' ἔχασες διὰτί ἀγωνίζεσαι ματαίως νὰ με ἀνακτήσῃς ;

Ὁ ἀνθρώπος ἐκάθησε παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο τὸ πουλάκι, καὶ ἀπὸ τὴν ἀπελπίσιαν του ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά του.

— Βλέπεις, τοῦ λέγει τὸ πουλάκι, ὅτι οὔτε ἢ δευτέρα μου συμβουλή σοῦ ἦτο ἀχρηστος. Κλαίεις καὶ λυπεῖσαι, διότι δὲν εἰμπορεῖς νὰ με ἀνακτήσῃς. Ὅσον διὰ τὴν τρίτην, ἂν τὴν εἶχες ἐξ ἀρχῆς ἐνοήσῃ, δὲν θὰ ἔχανες ἀδικίως τόσοσ καιρὸν, τόσοσ κόπον καὶ τόσην λύπην... Πῶς εἰμπορῶ νὰ ἔχω μέσα μου μαργαριτάρη σαν αὐτό, ἂν οὐ ἐγὼ ὀλοκλήρον δὲν εἶμαι τόσο μεγάλο :

Εἶπεν αὐτὰ τὸ πουλάκι, καὶ ἐπέταξεν ὑψηλὰ-ὑψηλὰ, ἀρίνον τὸν ἀνθρώπον κατεντροπισμαμένον.

(Gaston Paris)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Πέτρος τρώγει κάστανα καὶ ἀρνείται νὰ ἀώσῃ εἰς τὸν γηροῦντα παρ' αὐτοῦ Γεωργάκην. — Ὁ Θεὸς δὲν εἶπε, Πέτρο, ἔταν ἔχῃς δύο νὰ διδῇς τὸ ἕνα ; λέγει ὁ Γεωργάκης. — Ναι, ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος, ἔταν ἔχω δύο ἀλλὰ ἐγὼ ἔχω πέντε !

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ θάρου τοῦ Λιάνθρου

ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ »

ΕΠΙΒΑΗ σήμερον ἔχω νὰπαντήσω εἰς ἐπιστολάς δύο ἑβδομάδων, — διότι εἰς τὸ προηγούμενον δὲν ἐδημοσίευσα Ἄλληλογραφίαν, — ἀπαντῶ μὲ πολὺ ὀλίγας λέξεις εἰς τὸν καθέναν, καὶ εἰς τοὺς περισσοτέρους μ' ἕνα γλυκὸ φίλακι. Ἐλαβα πολλὰς ὀφάλας ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὅποιας ἠθέλα νὰπαντήσω ἐκτενέστερον καὶ νὰποσπάσω τεμάχια, κατὰ τὸ σῆμας, ἀλλὰ εἰ νὰ κάμω ἂν οὐ δὲν ἔχω τόπον ; Ἐλπίζω ὅτι οἱ ἀγαπητοί μου ἐπιστολογράφου δὲν θὰ δυσαρσνηθῶν. Ἐγὼ, εὖγε, παιδιὰ μου ! εἶμαι κατενθουσιμένη, εἶμαι συγκινημένη. Τὸ Ταμίον ὑπὲρ Ἐγγραφῆς Ἀπόρων ἐπῆς πολὺ καλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν, καὶ ὅλα τὰ πτωχὰ παιδιὰ ποῦ ἐνοστήθησαν ἐσχάτως, ἔγιναν συνδρομηταὶ μου χάρις εἰς τοὺς φιλανθρώπους. Καὶ ἐν πρώτοις ἢ Προκυμαία τῆς Σμύρνης ἐσπευσε νὰ μου στείλῃ ἐπὶ δραχμὰς διὰ νὰ ἐγγράψω τὴν πτωχὴν κόρην τῆς Ἀνεμόζαλης. Συγχρόνως σχεδὸν — ἂν καὶ ἔλαβα τὸ γράμμα μετὰ πέντε ἡμέρας, — ὁ Παρτα-

ροῦ Παρῶν μοῦ ἔστειλε νὰ ἐγγράψω τὴν ἴδιαν ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὴ εἶχεν ἐγγραφῆ, μετὰ τὰ χρήματα τοῦ ἐνέγραφα τὴν πτωχὴν κόρην τῆς Κορυθίου, τὴν ὅποιαν μοῦ ἐνύστησεν ἢ Χαριτωμένη Μουρίτσα (ἢ δὲν εἶνε τὸ ἴδιον ;). Τέλος ἢ Σερετζιμένη Σινωπὶς ἐνέγραψε τὸ πτωχὸν παιδί τοῦ Μικροῦ Γυμνασιόπαιδου ἀπὸ κατῆμον ! εἶπεν ἂν οὐ ἔχῃ τόσοσ μεγάλον πτόον, ἔς το ἐγγράφω. — Δὲν ἔχω λόγους νὰ ἐπαινέσω τοὺς ἀνωτέρω διὰ τὴν καλὴν τῶν πράξιν ἀρκούμαι μόνον νὰ εἶπω ὅτι ἀληθῶς εἶμαι εὐτυχὴ καὶ ὑπερήφανος, διότι εἰς τὸν κύκλον μου ὑπάρχουν παιδιὰ μὲ τόσοσ καλὰ καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα. Εὖγε καὶ πάλιν.

Ἴδου λοιπὸν, Καταρομάλλω [EE], σήμερον δὲ σ' εὐχαριστήσω. Δὲν ἔχω τόπον νὰπαντήσω εἰς ὅλα σοα μοῦ γράφεις, δὲ δημοσιεύσω ἑμῶς τοὺς ἄς μὴ τῶν φωνῶν πλέον ὡς Ἐρημίτην. — ἢ Πιστευτικὸς τοῦ Παραγαϊκοῦ ἀσπάζεται τὸν Τριανταφυλλέτιον Κάμπαρ καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἂν τὴν γνωρίζῃ. — οἱ Ἐδελφίδες χαίρουσιν τὴν Τοιγγράλλαν καὶ τὸν Ἐθνεκὸν Ὑμνον. — ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης εὐχαρστέῖ ὅσους τὸν συνελπίθησαν καὶ ἰδιαίτερος τὸν Ἀσπροποταμίτην. — ὁ Πρίγκιψ τῆς Μαργαρίτας ἀδυνατεῖ νὰ φανερώσῃ τὸνομά του εἰς τὴν Ἀποπτᾶσαν Ἑλπίδα, ἂν οὐ ἄλλως τε δὲν τὸν γνωρίζῃ. — ἢ Μελαγχολικῆ Σελητολάτης χαίρουσιν τὸν Ἐαρινὸν Ἄρωμα καὶ τὴν Ἀκτίνα τῆς Ἐλευθερίας. — ὁ Στέφανος Δάφνης ἐρωτᾷ τὴν Κόκκινην Ἐδοχὴν πῶς ἐπίασεν εἰς τὴν Ὀλύμπια. — ἢ Πολιτικῆ τῆς Νέκτος ἀδυνατεῖ νὰ τὴν ἀμνηστὸν Λατζίκο. — ὁ Λιοτιομένος Μάιος ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Σειρίου πληροφορεῖ δὲ τὸν Παρδαλὸν Ἰάτον ἔτι τὰρχικὰ τοῦ εἰς I. P. — Ὀλίγα παρελήφθησαν ἢ ἐνοσημεύθησαν ἐλλείπει χώρου.

Ἐἶμαι μὲτὰ Καταρομάλλω Με σπορὰ λί γ α μαλλιά Ἄλλὰ μετὰ πολλὰ μυαλά Καὶ φασοῦλι ἐστὶ φασοῦλι Ἐγὼ γεμίζω τὸ σακσοῦλι Γιὰ νὰ ἰδοῦν καμμιὰ φορὰ Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἢ Καταρομάλλω Μετὰ τὸ καταρὰ μαλλιά Καὶ μετὰ τὸ πολλὰ μυαλά.

(Ἐνοεῖ ἢ κατ' ἐργασίαν ὅτι σιγὰ-σιγὰ δὲ βραβεύθῃ εἰς κανένα Διαγωνισμόν καὶ τότε θὰ τὴν γνωρίσωσιν ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν τῆς.)

Εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ τὴν μικρὰν ἀλλὰ τόσοσ ἐνθουσιώδη φίλην μου Δασκοῖναν Α. Χαύμη, ἢ ὅποια εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μου στείλῃ δύο κουτιά λουκούμα τῆς πατρίδος τῆς Συροῦ. Αἱ ἄβελαι τοῦ Ἄνανια τὰ ἦσαν γλυκύτατα καὶ τῆς στέλλουσι χίλια φίλά. Νὰ μας φιλῆσῃ καὶ τὸν Γεωργάκην.

Ἐμνηστὴσε Κατεργάρη, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Τὰ τετραδία ἐλήθησαν καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐναστέλῃς. Ἐγχερίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Πλευριτωμένον Γάτορ (Γ.Σ. λαμπρὰ μετὰ διέθεσιν τῆς ἐπιστολῆς σου δι' ὅσα ἐρωτᾷς, σοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συδρομητοῦ) Μικρὸν Πυρπολητὴν (Δ.Π.) Χείρωνα τὸν Κένταυρον (Δ.Π. αὐτὸ ἐξέλεξα ἔστειλα ἔτι ἐξήγησε.) Μασσαλιώτικο Τραγοῦδι (Τ.Κ. τὸ πρῶτον δὲν ἤτο ἐλευθερὸν ἔστειλα.) Ἄστρον τοῦ Ὀλύμπου (Θ.Τ. αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα.) Ἀνοικτοκάρδον (Σ. Σ. μάλιστα αὐτὸ ἀρέσει πολὺ καὶ ἢ ἐπιστολῆ σου ἐπῆς, διὰ τὴν ὅποιαν σοῦ γράφω δύο εἰσημα [EE]) Ναυτοπόλιαν τῆς Σαλαμίνας, Ὀδωρατὸν τῆς Ἰωνίας (B.Π. αὐτὸ ἐξέλεξα.) καὶ Ἄλμυρον Κῆμα (Φ.Α. ἰδοῦ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς, ἀλλὰ χωρὶς τῆς θαλάσσης, διότι εἶνε περστέον.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι : τὸ Ἄρθος Ἄρθων ἀσπάζεται τὴν Ἀνοικτοκάρδον Βραδυνὸν καὶ τὴν συγχάριε διὰ τὸ τετραδίδν τῆς — τὸ Τέμενος τῶν Μουσῶν, τὸ Σηλησιον τῶν Μουσῶν, ὁ Κάσκαρος καὶ ὁ Περλοισιων Αἰγίως συλλογίσουσι τὸ Ὄχηρον Ρόδου διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του. — ὁ Ἠλιος τῆς Ἀγῆς χαίρετὰ τὴν Χαριτωμένην Κόρην καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι ἐπίστασε λαμπρὰ εἰς τὴν πατρίδα του. — τὸ Ἄρθος Μάιον πληροφορεῖ τὸν Σ. Σταυροπόλιον, ὅτι ἢ ἐπιστολῆ του δὲν περιεχετὸ τὸ γρημμάτιον ποῦ ἐλεγεν. — ὁ Ὄλιον ἐπῆς τὰρχικὰ τῆς Προκυμαίας τῆς Σμύρνης καὶ τῆς Σμυρναϊκῆς Ἀδρας. — ἢ Ἐδῆμιος Κόρη ἀσπάζεται τὸ Ἄρθος τῆς Ἰσομῆς καὶ τὸ ἐρωτᾷ εἰ κἀμνην. — ὁ Ριχαρδὸς Παρίσιος πληροφορεῖ τὸν Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα ὅτι δὲν τὸν γνωρίζει καὶ εἰ εἰπιθυμῆ νὰ σχετισθῶν. — τὸ Ἐσφῶρον Νέφος πληροφορεῖ τὸ Ἀργυροκροσσον Νέφος, ὅτι πολὺ

πρὸ τῆς νέας αὐτοῦ προτάσεως, τῷ εἶχε στείλῃ τετραδίδν, ἀλλὰ δὲν ἔλαβεν ἰδικὸν του — τὸ Ἄταθριον Ρόδου ἀσπάζεται τὸν Νικητὴν τῆς Ἀουστέρλιτσης καὶ τὸν ἐρωτᾷ εἰ γίνεται. — ἢ Ἀδρα τῆς Κερκίρας παρακαλεῖ τὴν Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας νὰ τὴν στείλῃ πρῶτη Μ. Μυστικὰ μετὰ τὸνομά τῆς, διότι καὶ αὐτὸς κατὰ γὰρα ἀπὸ τὰς Πάτρως. — ἢ Μαργαριτοφόρος ἀντιχαίρετὰ τὸν Ἰσημεριδὸν τοῦ Κοσμοῦ. — ἢ Ἀργυρὰ Σορικήτρα ἀσπάζεται τὸν Μενεξεδέτιον Μπουσκετάκι καὶ τὴν Ροδοποταμίτην Ἄδων καὶ ἀναμνηστὸν ἀνοπομῶνους τὰς φωτογραφίας των. — ἢ Σημαία τῆς Ἐλευθερίας ἀσπάζεται τὴν Κατίαν Μπουρνιά καὶ ἢ Πηλοπόδηριαν Παπαδοπούλου, ἂν καὶ τὰς ἔχῃ φοῦρκαν, τὸ διατὶ τὸ ἠέσφουρον. — ὁ πρῶτον Ἐρημίτης πληροφορεῖ τὴν Ἀμυρδᾶν Λάμψιν ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον καὶ ἂς μὴ τὸν φωνῆν πλέον ὡς Ἐρημίτην. — ἢ Πιστευτικὸς τοῦ Παραγαϊκοῦ ἀσπάζεται τὸν Τριανταφυλλέτιον Κάμπαρ καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἂν τὴν γνωρίζῃ. — οἱ Ἐδελφίδες χαίρουσιν τὴν Τοιγγράλλαν καὶ τὸν Ἐθνεκὸν Ὑμνον. — ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης εὐχαρστέῖ ὅσους τὸν συνελπίθησαν καὶ ἰδιαίτερος τὸν Ἀσπροποταμίτην. — ὁ Πρίγκιψ τῆς Μαργαρίτας ἀδυνατεῖ νὰ φανερώσῃ τὸνομά του εἰς τὴν Ἀποπτᾶσαν Ἑλπίδα, ἂν οὐ ἄλλως τε δὲν τὸν γνωρίζῃ. — ἢ Μελαγχολικῆ Σελητολάτης χαίρουσιν τὸν Ἐαρινὸν Ἄρωμα καὶ τὴν Ἀκτίνα τῆς Ἐλευθερίας. — ὁ Στέφανος Δάφνης ἐρωτᾷ τὴν Κόκκινην Ἐδοχὴν πῶς ἐπίασεν εἰς τὴν Ὀλύμπια. — ἢ Πολιτικῆ τῆς Νέκτος ἀδυνατεῖ νὰ τὴν ἀμνηστὸν Λατζίκο. — ὁ Λιοτιομένος Μάιος ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Σειρίου πληροφορεῖ δὲ τὸν Παρδαλὸν

